

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním neveřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 20. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost shledává zmatečnost rozsudku porotního soudu v tom, že sborový soud porotní zamítl při hlavním přelíčení návrh obhájce obžalovaného, by svědkyně Jana Š-á byla poučena, že jest podle § 152, čís. 1 tr. ř. oprávněna vzdáti se svědectví, protože obžalovaný jest jejím pěstounem, tedy v tom, že byl při hlavním přelíčení porušen předpis posledního odstavce § 152 tr. ř. Rozsudek není stížen zmatkem podle § 344 č. 4 tr. ř., jež mu stížnost oním způsobem zřetelným poukazem vytýká. Ustanovení § 152 čís. 1 tr. ř. má, mluvíc o pěstounech svědkových, na mysli pěstouny po rozumu § 186 obč. zák. Pěstounem ve smyslu tohoto ustanovení zákona jest však jen, kde převzal cizí dítě bez obřadností potřebných k osvojení do domácnosti, by je živil, ošetřoval a vychovával jako své vlastní dítě (Krainz-Pfaff, System des österreichischen Privatrechtes, 4. vyd., 2 sv., str. 508, a j.). Obžalovaný netvrdil při hlavním přelíčení, že je pěstounem svědkyně Jany Š-é, a neuvedl ani okolností, jež by nasvědčovaly tomu, že Jana Š-á je jeho schovankou, nýbrž udal v tomto směru jen, že žije od května roku 1928 ve společné domácnosti s Annou Š-ou a že tato má u sebe i svou šestiletou nemanželskou dceru Janu Š-ou a prohlásil výslovně: »Starám se jen o svou konkubinu, jinak o nikoho«. Jana Š-a, jež byla při hlavním přelíčení slyšena jako svědkyně, a to před podáním onoho návrhu, nepotvrdila rovněž nic, co by poukazovalo k tomu, že jest obžalovaného pokládati za pěstouna Jany Š-é. Ani jinak nevyšlo při hlavním přelíčení nic na jevo, co by bylo nasvědčovalo tomu, že svědkyně Jana Š-á je schovankou obžalovaného. Tvrzení zmateční stížnosti, že se obžalovaný staral o Janu Š-ou tak, jako kdyby byl jejím vlastním otcem, nemá opory ve výsledcích hlavního přelíčení. Zamítl-li sborový soud porotní za onoho stavu věci návrh obhájců, neporušil tím předpis posledního odstavce § 152 tr. ř. a nezatížil v důsledku toho rozsudek zmatkem podle § 344 čís. 4 tr. ř.

Čís. 3879.

Vojenská stráž požívá ochrany § 68 tr. zák.; její urážka je přestupkem podle § 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. května 1930, Zm I 194/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Liberci ze dne 27. listopadu 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přešupek podle § 312 tr. zák., byl porušen zákon v ustanoveních §§ 312 a 68 odst. 2 tr. zák.

d ů v o d y :

Dne 26. srpna 1929 urazil obžalovaný vojenskou stráž (vojína Michala K-u) na školní střelnici ve S. H. Stráž zpozorovala na střelnici pracujícího muže (obžalovaného), kterého vyzvala, by se vzdálil. Obžalovaný však odpověděl stráži »polibte mně p vy blbče!«. Rozsudkem ze dne 27. listopadu 1929 zprostil okresní soud v Liberci obžalovaného z obžaloby s tímto odůvodněním: »Na základě doznání obžalovaného ve spojení se svědeckou výpovědí Michala K-y a obsahem trestního oznámení má soud za prokázáno, že obžalovaný dne 26. srpna 1929 vojína Michala K-u, když tento nastoupil službu strážného u kobek muničního skladiště a stál na pozemku obžalovaného, urazil slovy: »Polibte mně p , vy blbče!« Obžalovaný připouští možnost, že se tak vyjádřil, jak mu obžaloba klade za vinu, uvádí však, že tak učinil v rozčilení, ježto ho chtěl vojín K. z jeho pozemku vyhnati. Okresní soud jest toho názoru, že vojín není osobou v § 68 tr. zák. uvedenou.« Čin obžalovaného tvoří podle rozsudkových důvodů nanejvýš skutkovou podstatu přestupku soukromožalobní urážky na cti. Pro soukromožalobní delikt urážky na cti nečiní vojín Michal K. návrh na potrestání obžalovaného, proto soud obžalovaného zprostil. Tento rozsudek porušuje zákon. V souzeném případě urazil obžalovaný, jak rozsudek výslovně zjišťuje, vojenskou stráž; vojenská stráž jest však osobou v § 68 odst. 2 tr. zák. výslovně jmenovanou. Urážka vojenské stráže zakládá tudíž skutkovou podstatu přestupku § 312 tr. zák.

Čís. 3880.

Čest kolektivity a čest jedinců v ní sdružených jsou dva podstatně různé právní statky a nelze útok na jeden z nich pokládati beze všeho za napadení druhého.

Jde o urážku soudu (čl. V. zák. čís. 8/1863 ř. zák.), bylo-li tvrzeno, že jeho vážnost je velmi malá a že se těší »smutnému renomé«.

Nejde o urážku soudu, nýbrž o urážku jednotlivých soudců, bylo-li tvrzeno, že většina (trestních) soudců určitého soudu protokuluje, co se jim právě hodí.

O otázce imunitního práva § 9 adv. ř. jest uvažovati nejen s hlediska objektivního, nýbrž i subjektivního; toto právo nemá meze jen v přesvědčení právního zástupce, nýbrž i v zákonech.

Pokud nejsou beztrestnými urážlivé výroky právního zástupce při hájení oprávněných zájmů jeho klienta.

(Rozh. ze dne 23. května 1930, Zm I 245/30.)